

[Poulsgaard]

den kulturpolitik, der er ført af de røde partier sammen med de radikale. Men man må gå ud fra, at hvis ikke det var en fortalelse, statsministeren kom med, så er statsministeren fuldstændig enig i den førte kulturpolitik, og det vil sige: mere til de opsøgende teatre, mere til museer, ja, jeg kunne blive ved med at remse op, hvor man må bruge mere. Det må statsministeren være enig i, og så må statsministeren også være enig i, at vi skal have et TV 2 uden reklamer, selv om jeg kan huske, at engang i tidernes morgen gik de konservative til valg på et løfte om et TV 2 med reklamer. All right, sådan er der så meget, men jeg kan ikke rigtig forstå, at regeringen, når statsministeren nu siger, at han er enig i den førte kulturpolitik, så ikke kan være enig med fremskridtspartiet i, at vi må give pensionisterne noget mere i pension, for det er også kultur, hr. statsminister, hvordan man behandler de gamle.

Og så slutter statsministeren med at omtale så smukt vælgerens dom i januar. Vælgerens dom i januar var bl.a. også, at Glistrup skulle have plads i folketinget, men han blev smidt ud. Fremskridtspartiets landsmøde havde opstillet Glistrup som spidskandidat til EF-valget. Glistrup fik lov til at føre valgkamp i januar, men han får ikke lov til at føre EF-kamp her i juni måned. VS har stillet et spørgsmål til justitsministeren, og vi har fået et svar, en værre gang pølsesnak, for det er simpelt hen en snakken uden om de barske realiteter. Man ønsker at fratage Glistrup den mulighed, han skulle have haft. Hvad er det egentlig, vi fængsler for? Vi fængsler for, at de dømte skal føres tilbage til samfundet igen. Og Glistrup er politiker, man rammer manden på brødet, det er magtmisbrug, så det batter noget.

Og så vil jeg slutte med at sige til statsministeren, at når han nu er så glad for de radikale og det er dem, han hælder sit hoved til, hvorfor tager man så ikke de radikale med ind i regeringen? Gør da hr. Niels Helveg Petersen til finansminister, så vi kan få at se, hvem det er, der har magten i dette land.

(Kort bemærkning).

Arentoft (FP):

Det skulle selvfølgelig have været en lille smule før, for det var til hr. Lasse Budtz' og hr. Anker Jørgensens indlæg om, at man li-

gesom tager til indtægt det, der er sket i det norske storting, at man vil undersøge sagen, og at man vil grave i spørgsmålet. Det er da i orden, men der er ingen, der kender resultatet, så derfor er det vel at tage glæderne på forskud, hvis man ser det fra socialdemokratisk side.

Jeg vil da også gerne spørge begge de herrer, om man helt har glemt, at begrebet dobbeltbeslutningen var et ønske fra Europa til USA, og at det blev rejst af forbundskansleren i Vesttyskland, socialdemokraten Helmut Schmidt.

Albrechtsen (VS):

Som man har kunnet forudse, har opstillingen af de nye mellemdistanceraketter i Vesteuropa ført til en meget alvorlig skærpelse af forholdet mellem Øst og Vest. Situationen som følge deraf er stadig mere faretruende, og risikoen for, at kaprustningen bringes ind i en eskalering, der ender med krig og ødelæggelse, er stadig voksende.

Derfor er det ganske klart, at der som et umiddelbart skridt må etableres et øjeblikkeligt opstillingsstop. Kravet om opstillingsstop må og skal rejses af Danmark på det igangværende NATO-udenrigsministermøde. Desværre har regeringen ikke vist vilje til at gøre dette. Regeringen har indtil nu afvist at tage et sådant selvstændigt initiativ på NATO-mødet.

Regeringen klamrer sig til, at den socialdemokratiske 3. maj-dagsorden ikke udtrykkeligt pålægger regeringen selv at tage initiativet. I debatten den 2. maj 1984 gjorde vi socialdemokratiet opmærksomt på, at dagsordenen ikke var konkret nok. Det dagsordensforslag, som SF og VS fremsatte, indeholdt derimod et pålæg til regeringen om at tage et konkret skridt i NATO, ligesom det forslag, som vi har stillet i dag, gør det.

Konklusionen af alt dette må være, at vi nu må se at komme videre, og det bidrager VS gerne til. Vi står fast på, at målet først og fremmest må være en fjernelse af de allerede opstillede mellemdistanceraketter og også de kortdistanceraketter, som Sovjet nu opstiller i Østtyskland og Czekoslovakiet, samt en klar beslutning om Danmarks atomvåbenfrihed i såvel krise- som fredstid. Men i første omgang må der kunne skabes enighed blandt et flertal her i folketinget om at kræve et dansk